

ŞİN

¹⁶¹ Önderler yok yere bana zulmettiler;

Fakat yüreğim senin sözünden korkar.

Düşmanlığın son bulduğu bir dünyada yaşamak için Tanrı'ya dönmemiz gerek... Kendi isteklerimizi denetlemek ve başkalarına sıkıntı getiren kendi yollarımızdan esenlik yollarına dönmek için Tanrı'nın Sözü'ne bakmamız gerek...

Mezmur'daki doğru kişiye haksızlıkla davranan kişiler (23) belli güçleri ve yetkileri olan önemli kimselerdir. Ancak böyle kimselerin varlığı, yaptıkları adaletsizlikler mezmurcuyu yolundan döndürmek için yeterli olmuyor.

Bu ayet, okuyucularını Mesih yolunda eğitmek için yazılmış görünüyor. Çünkü burada resmedilen kişi Mesih örneği ile birebir örtüşmektedir. Diğer yandan bu ayet kiliseye yönelik saldırıların daima olacağını da söylemektedir; ve tarih de bunu doğrulamaktadır (Elçilerin İşleri 9:4). Örneğin, Tanrı sözünden ayrılmayan elçiler, doğuştan kötürüm olan dilenciye iyileştirince, halk olanları görmek için toplandı ve elçiler Mesih İsa'yı vaaz etmeye başladılar. Ancak bu durum yetkili kimseleri kızdırdı ve Mesih'i vaaz ettikleri için onları hapse attırdılar. Fakat bu durum gerçek imanı susturmaya yetmedi ve elçiler baskılara rağmen Mesih'i ve Müjde'yi duyuracakları söylediler ve devam etmek için dua ettiler (Elçilerin İşleri 3:6-8, 18; 4:1-2, 19-20, 24-30).

Çünkü buradaki acı çeken hizmetkar, insanların baskısından çok Tanrı'nın öfkesinden korkmanın bilgece olduğunu (120) göstermektedir (Luka 12:4-5). Ve bu ayette imanlı kimselerin hizmetini her durumda Tanrı'nın görkemi için devam ettirmeye çalıştıklarını okuyoruz (Eyüp 31:23).

Böylece Mezmur (ve diğer yazılar), Tanrı halkını gelecek olan Kurtarıcı'yı (Mesih) nasıl tanıyacakları konusunda eğitmiş oluyor (Matta 26:62-63; 27:12-14). Çünkü pak dindarlık içindeki Tanrı korkusunu Kutsal Yazılar'a Mesih'te bakarak öğrenebiliriz. Çünkü ayet kutsal korkudan (İşaya 51:7) bahsederken, baskılara rağmen Tanrı'ya odaklanmış bir yaşam tanıklığı ortaya çıkmaktadır (I.Selanikliler 5:15, Matta 5:44). Burada Tanrı Sözü'nün yaşamı yenileyen gücüne dikkat etmeliyiz. Çünkü bu burada bahsedilen kutsal korku değişmiş bir yüreğe, dönüşmüş bir kişiliğe (Galatyalılar 1:23) dikkatimizi çekmektedir.

Kutsal korku dünyasal korkuları siler... Siz ne dersiniz?

Dua: Yok yere zulmediyor bana önderler, oysa yüreğim senin sözünle titrer...

(Yuhanna 15:20-21, 25)

(Mezmur 76:7, Matta 10:28, Vahiy 6:16-17)

¹⁶² Çok ganimet bulan adam gibi,

Ben senin sözünle sevinirim.

Tanrı Sözü'nü derin düşünen mezmurcu, Tanrı hakkında bu yazılardan edindiği bilgilerin sağlam, gerçek ve sonsuz (160) olduğunu görüyor. Kutsal Yazılar'ı derin araştıran

mezmurcu, her seferde gideceği yolu, yaşamın yönünü en sağlam şekilde bu yazılarda buluyor. Böylece okuma, araştırma ve dua ile, sayısız kez Tanrı'ya olan güveninde doğru yerde olduğunu görüyor. Tanrı'nın Sözü'nde keşfettiği şeyler, onun imanının defalarca onaylanması anlamına geliyor. Bu yüzden Tanrı'nın Sözü'yle seviniyor; çünkü pak sevinci Tanrı'da buluyor.

Mezmurcu, savaşı kazanan askerlerin nasıl sevinçle ganimet paylaştığını biliyor. Düşmanı yenmek zaten bir sevinç olacaktır, ganimeti paylaşmak ise bu sevinci güçlendiren ve çoğaltan bir şey olacaktır. Mezmurcunun savaş kazanmaktan ve ganimet paylaşmaktan daha fazla sevinç duyduğu şey ise, Tanrı'yla paydaşlık ve iman sayesinde zaferle yaşanan bir yaşam olmalıydı. Dünyasal savaş ve dünyasal ganimetlerin geçici olduğunu bilen mezmurcu, gözlerimizi bir anlamda ruhsal savaşa ve kalıcı zafere çevirmektedir. Çünkü insanların zaferleri ve paylaştıkları ganimetler geçicidir. Mezmurcu Tanrı'da kalıcı ve sonsuz olan şeyleri keşfettiği zaman, sadece bu yaşamın bereketleri için Tanrı'ya bakanlardan ayrılmış oluyor (II.Selanikliler 1:6-10). Gözlerini sonsuz yaşamın sevincine çevirmiş oluyor (Mezmur16:8-11).

Böylece bizim sevincimiz bir ganimet paylaşmaktan öte, bir armağana sahip olmaktır. Savaşı Mesih kazandı ama ödülü (ganimeti) halkına verdi (Mezmur 68:18 krş. Efesliler 4:8).

Mesih İsa savaşı bizler uğruna kazandı (Romalılar 5:19; 3:25-26); Tanrısal krallığın mirasını kaniyla satın aldı ve bu mirası halkına armağan etti (Yuhanna 17:2, İbraniler 9:15).

Tanrı ile yürüyüşümüzde bereketlenmiş bir yaşamı (1-2) tecrübe ediyoruz. Bu bereketlenmiş yaşam Tanrı'nın merhametini, bilgeliğini, şifasını, yol göstericiliğini kapsıyor. Bu bereketlenmiş yaşam günahın ve lanetin gücünden özgürlük anlamına geliyor; günahların affı ve sonsuz yaşam anlamına geliyor. Bereketlenmiş yaşam Tanrı ile paydaşlık yaşamı, sevginin ve affın güçlendirdiği bir yaşam anlamına geliyor; Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü tanıyan (Matta 22:29) bir yaşam anlamına geliyor; Kutsal Ruh'un diriliş verdiği (yeniden doğuş) yeni bir yaşamda devam etmek anlamına geliyor. Bu bereketlenmiş yaşam, vaat ve mirası almış, aklanmış ve Tanrı'nın çocuğu olma yetkisine sahip olmanın güvencesiyle yaşamının sevincini getiriyor...

Her Hristiyan kişi bir toplulukla bir araya gelip tapınmanın sevincini ve coşkusunu tatmıştır. Sizin kişisel yaşamınızda bulduğunuz ve tattığınız sevinç ve güven (krş. Filipililer 1:27-28; 2:1-2) için söyleyeceğiniz şeyler nelerdir?

Sizin için Getsemani bahçesinde dua eden, Golgota'da acı çeken bir Kurtarıcı'ya iman etmekle, kişisel olarak size bağışlanmış olan şeyleri sıklıkla düşündüğünüz oluyor mu?

Sizler de Tanrı'daki sevincinizi başkalarına teşvik olması için mezmurcu gibi başkalarıyla paylaşmada gayretli misiniz?

Dua: Ganimet bulan biri gibi verdiğin sözlerde sevinç bulurum...

(Matta 25:31-34, I.Selanikliler 4:16-18)

(II.Korintliler 5:1, Romalılar 5:2)

(I.Selanikliler 1:6; I.Petrus 1:6-8)

¹⁶³ **Yalandan nefret ederim ve tiksinirim;**

Fakat senin yasasını severim.

Yasa'nın mükemmel olduğunu, Tanrı'nın verdiği emir ve yasakların doğruluk yolu (128) olduğunu, Tanrı'nın kurallarının (*hükümlerinin, ilkelerinin...*) güvenilir ve pak olduğunu (Mezmur 19:7-8) düşündüğümüzde, ayete bir kimsenin diğer birine söylediği yalandan daha öte bir anlamda bakmamız gerekiyor.

Mezmurcunun ağzından konuşan Tanrı, sevmemiz ve sevmememiz gereken şeyleri, yapmamamız, yapmamamız gereken şeyleri göstermektedir. Bu, hem Tanrı'nın karakterini (standartlarını) hem de insan için olan isteğini öğrenmemiz için gereklidir.

Mezmurcu burada bir kimsenin sadece kendisini haklı çıkarmak için yalan konuşmasından ya da yalan yere yemin etmesinden ya da dedikodu ve iftira amaçlı yalan konuşmasından bahsetmiyor –*elbette bunlar, Tanrı'ya gerçekten seven bir kimsenin sevmediği şeylerdir.* Çünkü yalan tanıklıklar başkalarının yanlış yargılara düşmesine sebep olacaktır; ve yalan Şeytan'ın kullandığı bir yol olduğu için, bunlar Tanrı öfkesini üzerimize getirir (Levililer 19:11-12, Yuhanna 8:44, Vahiy 21:8).

Öyleyse bu ayete bakarak yalanı şöyle tanımlayabiliriz: *“Tanrı'nın gerçeği yerine başka bir gerçeği kabul etmek; bunu uygulamak, buna göre yaşamak...”* Yalan tanımına dikkatli bakarsanız, *bu da putperestliğin kökenidir;* çünkü Tanrı'nın gerçeği yerine kendi yolunun daha iyi olduğunu söylemeye çalışan Şeytan'dı (Tekvin 3:1-5).

Böylece mezmurcu burada Tanrı'nın sözlerinde açıklanan gerçekten başka bir yola inanmayı, Tanrı'nın Yasası'ndan başka bir yasa (insan yapımı yasa) ile yürümeyi, yani sahte inanışları – *bunlar yalan olduğu için-* reddetmektedir.

Tesniye 4:8 Bugün size verdiğim bu yasa gibi adil kuralları, ilkeleri olan başka bir büyük ulus var mı?

Mezmurcu Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'nın verdiği adil yasalar ile büyük bir ulus olma ayrıcalığını sonuna kadar kullanmak ve bunu savunmak istiyor. Bu şekilde dünyaya yıkım ve keder getiren şeylerin arkasında sahte inanışların olduğunu belli etmek istiyor.

Öyleyse Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'na sadece O'nun sözünde açıkladığı şekliyle hizmet edebiliriz; bu Tanrı'ya ancak vahiy sözünde açıklandığı şekilde tapınabiliriz –*mezmurcu gibi açıkça Tanrı'nın gerçeğini öğreterek, gerçeği açıkça savunarak yaşadıkça yalanı reddetmiş oluruz.* Aynı zamanda bu şekilde iman, itaat ve kurtuluş için, Tanrı'nın isteğinin Kutsal Yazılar'da yeterli bir şekilde açıklandığını ilan etmiş oluruz.

Sahte öğreti sadece Tanrı'nın figürlerinin yapıldığı, Tanrı'nın yaratılmış bir varlığa benzetildiği (Romalılar 1:23-25) öğretişler değildir. Elinde Kutsal Kitap'ı tuttuğu halde, Tanrı'nın Sözü'nde yazılanı kısmen de olsa görmezden gelmek başka bir yanlış öğretiyi getirmek olacaktır. Bir geleneği göstererek veya bir dönemin uygulamalarını (veya bazı ataların öğretişlerini) temel alarak Tanrı'nın sözlerine ilaveler yapmak da yanlış bir öğretiyi doğru gibi göstermeye çalışmak olacaktır (Matta 23:16-21 krş. Yuhanna 8:31-33, 44).

Mesih'in anlattığı tohum meseli, doğru öğretiş ile yanlış öğretişin bazen yan yana olacağını ve birbirinden hemen kolayca ayırt edilemeyeceğini de göstermektedir (Matta 13:36-40).

Kutsal elçisel, evrensel öğretiyi bize verildiği gibi pak bir şekilde korumak için mezmurcunun yaptığı gibi, Kutsal Yazılar'ı dikkatli araştırmalı, öğrenmeye ve yaşamaya çalışmalısınız; bu, yaşam boyu süren bir disiplin olmadıkça dünyasal öğretilerden kendinizi koruyamazsınız.

Kutsal Yazılar'a **her gün** yeniden **dönmeniz** gerek (krş. Luka 9:23, Ağıtlar 3:22):

II.Korintliler 13:5 İmanda mısınız diye kendi kendinizi deneyin; kendinizi deneyin (imtihan edin)...

Dua: Tiksinir, öğrenirim yalandan, ama senin yasasını severim...
(Tesniye 10:12-13, Mezmur 147:19-20, II.Timoteos 3:16-17)

¹⁶⁴ **Senin adaletli hükümlerin için, Günde yedi kez seni överim.**

Mezmurcu bu ayette, tarih boyunca Tanrı halkının pratik ettiği üzere günde üç vakit toplu veya bireysel ibadeti (Mezmur 55:17, Daniel 6:10) değiştirmiş olmuyor. Yaşadığı dünyada etrafına konuşlanmış yalan ve kötülüklerin (29, 113, 128, 163) farkındadır. Günah ve tuzakların etrafında olduğunu bildiği için (85, 110), ruhsal donanımlarını unutmadan ya da ruhsal kalkanını bırakmadan devam etmek istiyor (Efesliler 6:10-20).

Mezmurcu ruhani hayatını olabilecek en yüksek seviyede tutmak için daha önce gece yarısında ve gün doğmadan (62, 147) kalkıp dua ettiğini bildirmiştir.

Özellikle etrafımızda görünmeyen (*nereden geleceği bilinmeyen*) bir ruhsal savaş olduğu konusunu tekrar hatırlarsak "*doğru kişi yedi kez düşse yine kalkar*" sözü (Meseller 24:16), *ayık ve uyanık* (Matta 24:43) durmamız için güçlü bir teşviktir.

Düşman her zaman doğrudan saldırmaz (krş. Matta 10:36). İmanlı kişi etrafındaki görünmez olan ruhsal savaşı unutmadan devam etmelidir (Eyüp 5:8, 15, 19; Mezmur 34:19). Diğer yandan bu uyarı sadece düşmana karşı tetikte olmamız için değil, Mesih'in vasiyetine de layık olmamız için önemlidir (Matta 24:42-44).

Öyleyse bu ayetteki '*yedi kez*' uyarısını öncelikle orijinal günahı hatırlayarak dikkate almalıyız. Çünkü düşmüş bir iradede, düşmüş bir bedende yaşıyoruz; öyleyse duada bile mükemmel olamayız; Tanrı'nın yüreğindeki duaya yaklaşmakta zayıfız, güçsüzüz, isteksiziz... Yani ayetin '*yedi kez*' uyarısını "*durmadan dua edin, sürekli dua edin*" şeklinde yorumlamamız yerinde olacaktır (Efesliler 5:20, I.Selaniyeliler 5:17). Çünkü Kutsal Kitap yedi sayısını bir tamlik olarak vermektedir (Levililer 26:28, Matta 18:21).

Bu noktada mezmurcunun bizi teşvik ettiği *övgü ve şükran*, gözlerimizi kendi kaynaklarımızdan çevirip, Tanrı'nın Mesih'teki lütufkar sağlığına çevirmelidir.

Rab'bin sağladığı *bereketlere (iyiliklere, şifaya, özgürlüğe...)* bakarak, sahip olduğumuz şeyler için olan övgü ve şükran, aklımızı ve yüreğimizi benliğin isteklerinden çevirip, Tanrısal iradeye odaklanmamızı sağlayacaktır. Bu da canlarımızın iman, umut ve sevgide güçlenmesi demektir; övgü ve şükran aynı zamanda ruhsal savaşta Rab'de teşvik ve teselli yolumuzdur (Matta 26:30, Yakup 5:13).

Sizin kişisel dualarınızda eksikliğini duyduğunuz ihtiyaçlar listesi mi (*sahip olmak istediğiniz, size verilmesini istediğiniz şeyler mi*) çok yer tutuyor; yoksa övgü ve şükran mı daha fazla taşıyor?

Sizin dua ve tapınmanızda Tanrı'nın Sözü ne kadar yer tutuyor?

Mezmun 12:6 RAB'bin sözleri pak sözlendir; toprak ocakta eritilmiş, *yedi kez arıtılmış* gümüşe benzer.

Övgü ve şükran sözleri konusunda zayıflığınızı, eksikliğinizi gözden geçirmek ve Tanrı Sözü merkezli, Mesih merkezli bir dua ve tapınma disiplini edinmek için ruhani yaşamınızı gözden geçirmeniz gerekmez mi?

Dua: Doğru hükümlerin için seni günde yedi kez överim...

(Müjde için çalışırken görünmeyen bir savaş olduğuna dikkat edin: Markos 2:13-17 krş.2:16; 2:18-22 krş. 2:18; 2:23-28 krş. 2:24; 3:1-6 krş. 3:6)

(Efesliler 6:18 Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin. Bu amaçla, bütün kutsallar için yalvarışta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun.

(119:62 krş. Luka 22:39-46; 119:147 krş. Matta 26:75)

(I.Selanikliler 5:8, I.Petrus 5:8 [Matta 26:40-41 krş. 26:34, 74-75])

¹⁶⁵ **Yasanı sevenlere büyük esenlik var;**

Ve onlara tökez yoktur.

Rab'bin övgüsü için daima hazır ve istekli (164) olan mezmurcunun, '*büyük esenlik*' tecrübe ettiğini anlıyoruz. Ve yine ruhsal savaş için donanımlı ve *sürekli* hazır olan mezmurcunun bir düşünüş veya sendeleme sebebi olabilecek tuzaklara rağmen Rab'bin övgüsü ile yürüdükçe, "*tökez yok*" dedirten bir korunma ile (zaferle) ilerleyişine tanık oluyoruz (Mezmun 91:7-10).

Mezmurcunun kötülük ve tuzak dolu bir dünyada esenlik ve zafer ile yürümesi, aynı zamanda dünyaya Mesih ve Müjde tanıklığıdır; çünkü bu şekilde mezmurcu sağlam bir kayaya dayanmış olduğunu göstermektedir (I.Petrus 2:4-6, İşıya 28:16, Matta 21:42 krş. Elçilerin İşleri 4:11-12).

Kutsal ve adil olan bu Tanrı'ya yakın olmak, sadece esenlik değil, güvenlik yolumuzdur. Bu anlamda Hristiyan olmayan bir dünyada yaşadığımızı unutmazsak, Adem'den miras kalan kalan düşmüş bir yaratılıştaki bulunduğumuzu, düşmüş bir iradede yaşadığımızı hatırlarsak, Tanrı'nın yasına göre yürümek, bereketin ve kurtuluşun yolu olarak karşımıza çıkar.

Kutsal ve adil olan Tanrı'nın yasınının tam mükemmel itaat talep ettiğini unutmayın.

Böylece bu ayet yasayı bizler için tam mükemmel bir şekilde tutan Mesih'e gözlerimizi çevirmektedir.

Böylece Mesih'in [*Tanrı ve insan arasında*] aracılığı sayesinde insan için kurtuluş mümkün oluyor. Bakirenin rahminde alçalan Mesih, bizlerden biri gibi oldu (İbraniler 2:17). Yasayı bizler için (bizim yerimize) tutarak; günahla dünyaya giren ölümü çarmıhta yenerek bizleri Tanrı'ya ait bir halk olalım diye kanıyla satın aldı (I.Petrus 1:18-19). Bizler Tanrı'nın çocukları olabilelim (Efesliler 1:5) diye fidyemizi ödedi (Mezmur 34:22, Matta 1:21). Mesih'in aracılık işi sayesinde Tanrı'yla barıştırdığımızı biliyoruz (II.Korintliler 5:17-21). Bizlere başkâhin, peygamber, öğretmen olarak hizmet eden Mesih'in görkemli dirilişinden dolayı dirilişimizin kesin olduğunu biliyoruz (İbraniler 2:14, I.Korintliler 15:21-22). Yasa'nın bizi suçladığı ve yargı ile tehdit ettiği günahlarımıza rağmen, mükemmel olmayan tövbemizin Mesih'te kabul edildiğini (Romalılar 6:10-11, Elçilerin İşleri 4:12; 10:43; 13:38-39); ve aklandığımızı bilmek, mezmurcunun esenliğini anlamamıza yardım ediyor. Yasa'nın talep ettiği kutsallığın, Mesih'le birleşmiş olmamızdan (tövbe ve iman) dolayı bize sayıldığını (II.Korintliler 7:1, II.Selanikliler 2:13) bilmek, sevincimizi ve umudumuzu güçlendiriyor (Yuhanna 14:3; 17:24, Vahiy 22:3-5).

Öyleyse yaşamız Mesih olmadıkça, mezmurcunun esenliğini edinemeyiz (Galatyalılar 6:2, Yuhanna 13:34).

Kutsal evrensel ve elçisel iman size esenlik ve engellerle savaşmak için gerekli donanımları sağlıyor (Efesliler 6:10-20). Öyleyse Tanrı'ya ve sözüne olan sevgi ile Mesih'i izlemeye devam ettikçe engelleri nasıl aştığının tanıklığını vermeye hazır mısınız?

Dua: Yasayı sevenler büyük esenlik bulur, hiçbir şey sendeletmez onları...
(Meseller 24:16 krş. 3:1-2 *öğretimi (Tora)* unutma... sana esenlik çoğaltsın)
(119:164-165 krş. Filipililer 4:6-7)
(Yuhanna 14:27, Galatyalılar 5:22-23)

¹⁶⁶ **Kurtuluşuna ümit bağladım, ya RAB,**

Ve emirlerini yaptım.

Tanrı'nın kurtuluşunu bekleyen (Mezmur 85:7; 119:41, Matta 1:21) bir kişi ne yapar? Emirleri izler, emirlerin yolunda gitmeye devam eder (savaşı Tanrı'ya bırakmıştır)...

Mezmur'un en başından beri emirleri dikkatlice çalışan, derin düşünen, emirlerden ayrılmadan yaşamaya önem veren bir kişilik karşımıza çıkıyor. Bu kişinin güçlü bir umudu olduğunu düşünebiliriz. Ancak bu umudu gerçek kılan şeyin kendisi kurtuluştur.

Kurtuluş konusuna bakmak, nereden geldiğimize bakmaktır. Tanrı insanı *kendi suretinde (bilgelik, doğruluk, kutsallık ile)* yarattı. İnsan yaratıcısı Tanrı'yı tam bir yürekle sevsin ve insan sonsuz bir esenlik ve mutlulukla Tanrı'yla yaşasın diye yaratıldı. İnsan, Tanrı'yla paydaşlık içinde yaşayabilmesi için en mükemmel itaati sunabilecek şekilde, düşünebilen, ölümsüz bir can ile yaratılmıştı. Bu şekilde insan Tanrı'nın isteğini sevecek ve emirleri kutsal bir itaat ile mükemmel bir şekilde yerine getirecekti. Günah ve düşüş sebebiyle insan Tanrı ile birliklilik ve sonsuz yaşam konumundan ayrıldı; ve Tanrı ile paydaşlığını kaybetti. İnsan Tanrı'yı bütün yüreği ile sevedemediği için, insanın insan ile olan ilişkisinde de uyumsuzluk

başladı. Dünyaya günah girdiği zaman ise Tanrı bir Kurtarıcı vaat ederek (Tekvin 3:15) kurtuluşu insan için mümkün kıldı ve dünyaya kurtuluş için diri bir umut verdi.

Mezmurcu emirleri izleyerek dünyaya kimin tarafında olduğunun tanıklığını yapmış oluyor. Diğer yandan mezmurcunun bu ifadesi, inançsız kimselerin bunu yapamayacağını da ima ediyor. Dolayısı ile burada imanın kanıtı olan eylem gözüküyor (Yakup 2:14).

Umut dolu bir yürekle emirlerin yolundan yürümek, her yönden yararlıdır (I.Timoteyus 4:8; 6:6, Titus 3:8). Diğer yandan *“garip öğretilerin etkisine kapılıp sürüklenmeden”* devam etmek için yazılmış olan söze göre (İbraniler 13:9, Efesliler 4:14) yürümek, bereketlenmiş bir yaşam için gereklidir. Savrulmadan yaşamak için (Mezmur 1:4 krş. 1:5-6) emirlere ve yasaklara göre yaşamak gereklidir.

Mezmurcu bu ayette, Tanrı’daki çağrısını yaşamıyla onaylamış (II.Petrus 1:3-8 krş 1:9-10) olduğunu göstermektedir.

Çağrınız, dünyada var olma sebebiniz üzerine en son ne zaman düşündünüz? Kurtuluş ve umut üzerine en son ne zaman düşündünüz?

“Emirleri yaptım” diyebilmek için yaşamınızda gözden geçirmeniz alanlar var mı?

Bereketlenmiş bir yaşam önerisi ile (1-2) başlayan Mezmur, bu ayette böyle bir yaşam için *“okuduklarını, öğrendiklerini uygulamaya devam et”* önerisinde bulunuyor. Tanrı’dan sıklıkla bereketlerini dilerken, Tanrı Sözü’nden okuduklarınızı ve kiliseden öğrendiklerinizi yaşamınıza uygulama konusunda kendinizi sınıyor musunuz?

Dua: Ya RAB, kurtuluşuna umut bağlar, buyruklarını yerine getiririm...
(Yakup 2:14-26 krş. 1:22-25, I.Korintliler 13:3)

¹⁶⁷ **Canım senin tanıklıklarını tuttu;**

Ve onları çok severim.

Daha önce bütün buyrukları (emirleri) izleyeceğini (6), adil hükümleri öğreneceğini (7), kuralları (kanunları) yerine getireceğini (8) söyleyen mezmurcu, bu ayette Tanrı Sözü’nü candan tutmak gerektiğine dikkat çekiyor. Bu ifade pak imanın nasıl olduğuna da dikkat çekiyor (Yuhanna 14:21, 23). Böylece mezmurcu toplumsal olarak yaygın olan bir hatadan *–dışsal dindarlık–* kendisini ayırıyor. Mezmurcunun dünya önündeki bu duruşu, samimi iman ile dışsal dindarlığın farkının görünür olmasını sağlıyor. Çünkü Kutsal Yazılar ile ilgili olmak başka bir konu, samimi iman başka bir konudur (Yuhanna 5:39). Böylece gerçek iman ile birlikte pak sevgiyi bu ayette el ele görmekteyiz (Yuhanna 6:38).

Diğer yandan bu ayet küçük (zayıf) imana bir yenilenme getirmek istiyor olabilir. Çünkü pekçok kimse bildikleri ve yaşadıkları arasındaki farkı düşünürse, tövbe etmeleri gereken konular daha geniş bir şekilde ortaya çıkacaktır. Mezmurcunun yaşamında kendi imanının zayıflığını, eksikliğini gören okuyucular, eğer bildiklerini yaşamaktaki güçsüzlüğü ile yüzleşirlerse, samimi itiraf ve tövbe ile Tanrı’ya yeniden dönebilirlerdi. Bunun yanında kendi yetersizliği ile yüzleşen okuyucu Mesih’e olan vazgeçilemez ihtiyacını da fark edecekti

(krş. Matta 12:20-21).

Belki de burada Őu soruyu sormamız gerekir: “Tanrı’yı ne kadar seviyorsunuz; bütün sözlerini yerine getirebilecek kadar Tanrı’yı seviyor musunuz?” Bu soruda gerçekte hem emirleri ve yasakları (bütün Kutsal Yazılar’ı) yaşamaktaki zayıflığımız hem de bir Kurtarıcı’ya olan ihtiyacımız (Romalılar 8:3-4) ortaya çıkıyor. Çünkü yaşamımız bu ayet ile birebir örtüşmüyor. Tanrı’yı bütün aklımızla ve bütün yüreğimizle sevemedikçe (Markos 12:30), Kutsal Yazılar’a itaatimiz eksik ve zayıf kalacaktır (Matta 23:23-28).

Bu noktada Őunu düşünmemiz yerinde olabilir: Tanrı’yı tanımakta ilerledikçe, O’nu daha çok seveceğiz... Tanrı’ya olan sevgide büyüdükçe, emirleri ve yasakları daha pak bir şekilde koruyabileceğiz...

Bu durumda Tanrı’ya dışsal itaat ile gerçek Tanrı sevgisi birbirlerine zıt Şeyler olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü sevgi, ruhsal savaş için bir donanım olarak gerekli olduğu kadar, sözü yaşamak için de önemli bir güçtür (I.Selanikliler 5:8, Efesliler 5:8-9). Fakat bizler imana dayalı yaşamın sorumluluklarına göre yaşamaya çalışırken, Tanrı’yı “Babamız” diye çağırabilen bir yakınlıkla, özgür kimseler olarak Mesih’te çağırıldığımızı unutmamalıyız. Yaşamlarımızda Tanrı Sözü’ne bakışımızı motive eden Şey bir köle korkusu gibi değil, Tanrı’nın sevgisi, Tanrı’ya yönelmiş sevgidir (İbraniler 10:24, II.Timoteyus 1:7).

Bu ayetin ikinci kısmındaki ‘sevgi’ uyarısına bakınca, emirlere ve yasaklara (Yasa’ya, bütün Kutsal Yazılar’a) sadece Mesih’te bakarak, Tanrı’yı hoşnut eden işler (imandan doğan işler) yapabileceğimizi anlamalıyız (I.Yuhanna 5:2-3 Galatyalılar 6:2).

I.Selanikliler 2:16 Rabbimiz İsa Mesih'in kendisi ve bizi sevip lütfuyla bize sonsuz cesaret ve sağlam bir umut veren Babamız Tanrı sizi yüreklendirsin, her iyi eylem ve sözde pekiştirsin.

Dua: Öğütlerine candan uyar, onları çok severim...

(Yuhanna 15:9-10)

(İbraniler 10:5-10, Yuhanna 4:34)

(Romalılar 7:14-15, 18-19, 22-24; 8:1, Galatyalılar 3:13-14)

**¹⁶⁸ Koşullarını ve tanıklıklarını tuttum;
Çünkü bütün yollarım senin önündedir.**

Mükemmel itaatın arkasında olan Şey Tanrı’yı tanımaktır...

İlk günah ve düşüş sebebiyle dünyaya suç, keder ve ölüm girdi. İnsan Tanrı’dan ayrıldığı için, insanlar arasına ayrılık girdi. İnsan aklında ve yüreğinde Tanrı’dan uzaklaştı. Ancak Mezmur’da bu bölümde konuşan kişinin ne dediğine dikkat edin: *Koşullarını ve tanıklıklarını tuttum...* Mezmurcunun bu ifadesi gözlerimizi Tanrı’ya tam mükemmel bir itaati sunabileceğimiz özel bir zamana çeviriyor...

Mezmunlar’da konuşan kişinin Mesih olduğunu, Yasa’yı tam mükemmel bir şekilde bizim yerimize tuttuğunu biliyoruz. Mesih’in bizler uğruna yaptığı mükemmel fedakarlığa

bakmak, Tanrı *yolunun (sözünün, koşullarının)* tam mükemmel bir itaatle tutulması konusunda bizleri de teşvik ediyor.

Ayetin buradaki ifadesi gözlerimizi aynı zamanda Tanrı'nın antlaşmasına çevirmektedir. Ayet bizi Tanrı'nın ellerinin işi olan bu yaratılışı yenileyeceği (Vahiy 21:5 krş. 21:1-4) zamana doğru götürmektedir. Şimdi bir çelişki gibi duran "*insanın yolları*" ile "*Tanrı'nın koşullarına mükemmel itaat*" bu ayette bir uyum içindedir (Vahiy 5:11; 19:6, İbraniler 12:22). Yani her şey Tanrı'nın antlaşması ile uyum içindedir. Yani her şey yazılmış olan söze göre olacaktır.

Bu ayetin bu bölüm içinde nasıl görüldüğüne bakın (krş. Matta 12:50):

Koşullarını ve tanıklıklarını tuttum;

çünkü yüreğim senin sözünden korkar (161 –zulmetseler bile),
çünkü sözünle sevinirim (162),
çünkü yasanı severim (163, 167);
çünkü onlar adildir (164),
çünkü onlar esenliktir (165),
çünkü kurtuluşuna ümit bağladım (166).

Her şeyin yazılmış olan söze göre (*antlaşmaya göre*) olacağını bilen biri ne yapar? Her şekilde sadakatle devam etmeye çalışır. Burada gördüğümüz mükemmel itaatın arkasında olan şey ise Tanrı'yı tanımak ve Tanrı'yı sevmektir. Mezmurcu Tanrı'nın her şeyi bildiğini (Mezmur 139:1-6), her şeyi gördüğünü (Mezmur 139:7-14) her yerde olduğunu (Mezmur 139:15-22) biliyor olmalı ki her durumda antlaşmaya sadık kalmak için emirlere ve yasaklara en mükemmel itaati sunmaya çalışmaktadır. Çünkü Tanrı'nın lütfunun, kutsallığının, adaletinin ancak bu şekilde bu yeryüzünde görünür olmasını sağlayabilirdi.

Böylece antlaşmaya sadık bir kul olan mezmurcuya Tanrı çok sevgi gösterdiği için, o da düşmanlarını bu bol sevgi ile bağışlayabilirdi. Böylece Tanrı'yı ve antlaşmasını derin düşünen biri olarak, karanlığa ışık ve tuz olmak için yaşayabilirdi (Matta 5:13-14). Çünkü Tanrı'yı tanıyan ve Tanrı'yı seven biri olmak, Tanrı'dan çağrısı olan, Tanrı'nın hoşnut olduğu bir yaşamı mümkün kılacaktır:

Elçilerin İşleri 26:17-18 ... Seni, ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümranlığından Tanrı'ya döndürmek için gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar.

Bu şekilde mezmurcu Tanrı'yı yaşamın ve ölümün Rabbi olarak tanımış olduğunu gösteriyor. Çünkü bu yüzden de mezmurcu bütün dünya önünde cesaretle Tanrı'ya "*yollarım senin önündedir*" diyebilmektedir.

Sizin yolunuz da Tanrı'nın antlaşması aracılığı ile önünüze koyduğu yol mudur; sizin yolunuz her gün çarmıhı yüklenerek yürüdüğünüz bir yol mudur?

Dünyanın zorluklarından kurtulmak için değil, dünyaya rağmen kutsal bir yaşam sürmek için yürüyün... Sayılamayacak kadar çok büyük bir kalabalığın (Vahiy 19:6) Tanrı'ya tam mükemmel itaati sunarak (Vahiy 5:11-12) yaşadığı zamana gözlerimizi dikerek yürüyelim...

Dua: Öğütlerini, koşullarını uygulayım, çünkü bütün davranışlarımı görürsün sen...
(Filipililer 1:20; 2:17, Romalılar 12:1)
(Romalılar 15:16, I.Petrus 2:5)
(I.Petrus 2:9-10 krş. 2:11-12)